

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.674 van 27 april 2004
in de zaak A. 72.542/VII-15.032.**

In zake : Antoon HUYBRECHTS,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Antoon HUYBRECHTS op 18 december 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 14 november 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen het besluit van 25 april 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende weigering van de vergunning voor de omvorming van een landbouwinrichting, gelegen aan de Nieuwendijk 15 te Arendonk, tot een veeteeltinrichting omvattende 225 zeugen, 1.575 vleesvarkens met bijbehorende mestopslagplaatsen van in totaal 3.370 m³, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 120.486 van 12 juni 2003 waarbij wordt gesteld dat er geen reden is voor de toepassing van artikel 21, zesde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de debatten worden heropend, het verslag wordt betekend aan de raadsman van verzoeker en aan de partijen termijnen worden toegekend voor het indienen van de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN, die loco Advocaat A. NAVASARTIAN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. DE CONINCK, die loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat.

1.1. Verzoeker exploiteert een landbouwbedrijf aan de Nieuwendijk 15 te Arendonk. De activiteiten bestaan uit akkerbouw en veeteelt (varkens).

Met betrekking tot de varkenshouderij -bedrijfsonderdeel waarop voorliggend geding betrekking heeft- heeft de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 6 februari 1992 akte genomen van de aangifte van stallen voor 900 varkens, waarvan 260 biggen jonger dan 10 weken, en van de opslag van 200 m³ mengmest, 20 ton krachtvoer en 2.000 l brandstof.

Op 5 april 1994 heeft verzoeker een vergunningsaanvraag ingediend voor de exploitatie van een nieuwe stal voor 640 varkens waarvan 150 zeugen, voor de uitbreiding van de mestopslag tot 894 m³ en voor electromotoren met een totaal vermogen van 5,5 kW. Die aanvraag wordt zowel in eerste aanleg, bij besluit van 4 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen, als in beroep, bij besluit van 7 februari 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, geweigerd. De verzoekende partij heeft tegen voormeld besluit van 7 februari 1995 een vordering tot schorsing en een annulatie-beroep ingesteld (zaak gekend onder nr. A. 62.627/VII-13.032). Bij arrest nr. 93.153 van 8 februari 2001 heeft de Raad van State het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 7 februari 1995 vernietigd.

1.2. Op 29 december 1995 dient verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag in voor de uitbreiding van de inrichting met :

- 1.160 varkens (om te komen tot een totaal van 1.800 varkens);
- een bijkomende opslag van 3.170 m³ mest onder de stallen en in een mestsilos;
- de opslag van 5.000 l mazout in een bovengrondse opslagtank;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in oppervlaktewater;
- een stalling voor landbouwvoertuigen in een loods.

Met die aanvraag beoogt de exploitant vergunning te bekomen voor de omvorming van de veeteeltinrichting. De beoogde omvorming bestaat er concreet in dat een oude varkensstal zal worden verbouwd tot machineloods, twee nieuwe stallen -de ene bestemd voor het houden van 1.575 vleesvarkens en de andere voor het houden van 225 zeugen en 600 biggen jonger dan 10 weken, telkens met de bijbehorende opslag van 900 m³ mest- en een bovengrondse mestsilos voor 1.570 m³ mest zullen worden opgericht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag oorspronkelijk op 18 december 1995 werd ingediend maar dat die aanvraag op 29 december 1995 nog vervolledigd werd.

Er bestaat alleszins geen betwisting over het feit dat de aanvraag eerst op 12 januari 1996 ontvankelijk en volledig werd verklaard.

1.3. Met een besluit van 25 april 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt de gevraagde vergunning slechts gedeeltelijk verleend. Aan de verzoekende partij wordt vergunning verleend voor de uitbreiding van de inrichting met het lozen van huishoudelijk afvalwater in oppervlaktewater en het stallen van landbouwvoertuigen in een loods. De vergunning voor de exploitatie van een veeteeltinrichting bestaande uit een stal met 1.575 vleesvarkens en een mestopslag van 900 m³, een tweede stal voor 225 zeugen, 600 biggen jonger dan 10 weken en een mestopslag van 900 m³, een silo voor de opslag van 1.570 m³ mest en de opslag van 2.000 liter mazout en 5.000 liter diesel, wordt echter geweigerd.

1.4. Aangezien verzoeker niet kan instemmen met de weigering van de hoofdbestanddelen van zijn aanvraag, dient hij op 17 juni 1996 bij de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling beroep in tegen het besluit van 25 april 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

- a. Het stedenbouwkundig advies dat de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen op 5 augustus 1996 verleent is principieel gunstig.
- b. Op 21 augustus 1996 stelt de afdeling Milieuvergunningen voor om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen besluit te bevestigen. De aanleiding voor dat ongunstig advies wordt gevormd door de volgende beschouwing :

"Overwegende dat de vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig werd verklaard op 12 januari 1996; dat volgens artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33 en 34 van het Mestdecreet er voor de vergunningsaanvragen die na 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig werden verklaard nog een milieuvergunning kan worden verleend voor een verandering van een bestaande veeteeltinrichting behorende bij een gezinsveeteeltbedrijf op voorwaarde dat de vergunde mestproductie op de bestaande veeteeltinrichting niet stijgt ten gevolge van de verandering; dat uit voorgaande overwegingen voldoende blijkt dat het de verandering betreft van een bestaande landbouwinstallatie, met stijging van de mestproductie; dat bijgevolg de aanvraag niet voldoet aan artikel 13 van hogervermeld besluit;"

- c. De Vlaamse Landmaatschappij adviseert op 22 augustus 1996 eveneens ongunstig, onder meer omdat de aanvraag niet verenigbaar zou zijn met artikel 13 van het zogenaamde Vergunningenbesluit van 20 december 1995.
- d. Door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt op 23 augustus 1996 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen besluit te bevestigen.

1.6. Met het bestreden besluit van 14 november 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling wordt het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen het besluit van 25 april 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen ongegrond verklaard en wordt het beroepen besluit integraal bevestigd.

De bestreden weigeringsbeslissing stoelt op volgende motieven :

"(...)

Overwegende dat de vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig werd verklaard op 12 januari 1996; dat volgens artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33 en 34 van het Mestdecreet, er voor de vergunningsaanvragen die na 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig werden verklaard, enkel nog een milieuvergunning kan worden verleend voor een verandering van een bestaande veeteeltinrichting behorende bij een gezinsveeteeltbedrijf op voorwaarde dat de vergunde mestproductie op de bestaande veeteeltinrichting niet stijgt ten gevolge van de verandering;

Overwegende dat uit voorgaande overwegingen voldoende blijkt dat het de verandering betreft van een bestaande landbouwinrichting, met stijging van de vergunde mestproductie; dat bijgevolg de aanvraag niet voldoet aan artikel 13 van hogervermeld vergunningsbesluit gezien enkel de verandering van bestaande veeteeltinrichtingen onder de voorwaarden uit dit artikel 13 kan vergund worden; dat het hier geen bestaande veeteeltinrichting betreft en dat er bovendien wel een stijging is van de vergunde mestproductie";

2.1. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert "van artikel 9 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, van artikel 78 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, van artikel 10 van de Grondwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel"; dat hij het middel als volgt adstrueert :

- A. Het milieuvergunningsdecreet en artikel 35 Vlareml schrijven enkel voor dat de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring dienen te gebeuren binnen de 14 dagen. Het gaat hier om een maximumtermijn. Niets belet de overheid om de aanvraag dadelijk, dit wil zeggen, bij haar ontvangst volledig en ontvankelijk te verklaren, terwijl in tegendeel het zorgvuldigheidsbeginsel haar de verplichting oplegt om zo snel als mogelijk terzake een beslissing te nemen of minstens vast te stellen dat de aanvraag ontvankelijk en volledig is, en dit aan de aanvrager te bevestigen.
- B. Anderzijds heeft het ontvankelijk en volledig verklaren van de aanvraag, overeenkomstig artikel 9, § 6 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 enkel gevolgen voor wat de beslissingstermijnen in eerste aanleg betreft.
Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen had de Vlaamse Regering niet de bevoegdheid om in het besluit van 20 december 1995 aan de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring andere gevolgen te verbinden, en met name de omstandigheid dat de aanvraag onder toepassing van het nieuwe mestactieplan zou vallen.
Krachtens artikel 78 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 heeft de Regering geen andere macht dan die welke de grondwet en de wetten en decreten, krachtens de grondwet uitgevaardigd, haar uitdrukkelijk toekennen.
- C. Het verlenen van een verklaring dat de aanvraag ontvankelijk en volledig is moet, zoals reeds gezegd, gebeuren binnen de 14 dagen na de indiening van de aanvraag, maar de overheid is vrij zulks te doen ofwel de eerste, ofwel de 14de dag.
Door de toepasbaarheid van de nieuwe regelgeving inzake meststoffen te laten afhangen van die ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring, heeft de Vlaamse Regering een potestatieve voorwaarde in het leven geroepen, doordat alles afhangt van het ogenblik waarop de vergunningverlenende overheid de aanvraag als ontvankelijkheid en volledig bestempelt. Het gaat hier immers om een voorwaarde die de overheid, en zij alleen, vermag te doen plaatshebben of te verhinderen.
Dergelijke situatie kan neigen naar willekeur, (...) houdt derhalve een schending in van het in artikel 10 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel. Aldus wordt een vergunningaanvrager wiens aanvraag de eerste of de tweede dag (in casu: in december 1995) na de indiening ontvankelijk en

volledig wordt verklaard, anders en gunstiger behandeld dan een aanvrager wiens aanvraag later (dit wil in casu zeggen: na 1 januari 1996) als ontvankelijk en volledig wordt gekwalificeerd.

- D. Verzoeker diende zijn oorspronkelijke aanvraag in op 18 december 1995, en vervulde deze op 29 december 1995. De aanvraag moet bijgevolg als volledig (en ontvankelijk) worden beschouwd op die datum.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het middel als volgt weerlegt :

"Voorafgaand aan het verweer op dit middel wenst de tegenpartij aan te merken dat, althans naar hetgeen uit de uiteenzetting en de toelichting van het middel blijkt, de verzoekende partij niet schijnt te betwisten:

- dat op het ogenblik van de milieuvergunningsaanvraag haar inrichting juridisch niet kan beschouwd worden als een bestaande veeteeltinrichting doch wel als een bestaande landbouwinrichting;
- dat op grond van artikel 5.9.3.1. § 1 van titel II van het Vlarem enkel het exploiteren en/of veranderen van een bestaande landbouwinrichting toegelaten is;
- dat de vergunning van 6.2.1992, wat de varkens betreft, van rechtswege, in toepassing van artikel 46 van titel I van het Vlarem, is komen te vervallen;
- dat de gevraagde verandering van de inrichting een stijging van de mestproductie tot gevolg heeft;
- dat haar inrichting na de verandering niet kan beschouwd worden als een gezinsveeteeltbedrijf;

Artikel 13 derde lid van het besluit van de Vlaamse regering dd. 20.12.1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23.1.1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (het zogenaamde Besluit Vergunningen) bepaalt:

'Aanvragen tot verandering van een bestaande veeteeltinrichting behorende bij een gezinsveeteeltbedrijf kunnen in het jaar 1996 eveneens bij wijze van overgangsregeling uitsluitend aanleiding geven tot een vergunning voor één jaar. De bepalingen van artikel 3, § 2, 3° blijven onverminderd geldig. Daarenboven mag de mestproductie niet toenemen (...)'

Deze bepaling heeft tot gevolg dat de desbetreffende vergunningsaanvragen die na 1.1.1996 ontvankelijk en volledig werden verklaard onder het toepassingsgebied van deze overgangsmaatregel komen te vallen.

Artikel 11 bepaalt immers dat het besluit dd. 20.12.1995 niet van toepassing is op vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijkheid en volledigheidverklaring ligt voor de inwerkingtreding van het besluit, te weten op 1.1.1996.

Er valt dus niet in te zien waaruit en in welke mate blijkt dat de bestreden beslissing door onwettigheid zou aangetast zijn en hoe de verzoekende partij ertoe komt te besluiten dat de aangehaalde rechtsregels door het aangevochten besluit zouden geschonden zijn. Veeleer lijkt het er op dat verzoeker artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering dd. 20.12.1995 strijdig acht met de in het middel aangeduide rechtsregels doch dit maakt het voorwerp niet uit van het voorliggend beroep tot nietigverklaring.

Het decreet van 20.12.1995 tot wijziging van het decreet van 23.1.1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen heeft het decreet van 23.1.1991 wezenlijk en grondig gewijzigd.

Dit decreet (behoudens artikel 17) trad in werking op 1.1.1996. In uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet werd door de Vlaamse

regering het besluit van 20.12.1995 genomen dat blijkens zijn artikel 12 in werking trad op 1.1.1996, behoudens de regeling vervat in artikel 4 die pas op 1.1.1997 in werking trad. Voor de vergunningverlening in 1996 was dus een overgangsregeling noodzakelijk die uitgewerkt werd in artikel 13 van het Besluit Vergunningen. Immers in principe mogen er geen milieuvergunningen, met betrekking tot de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst van het Vlare I, meer verleend worden waarvan de aanvraag na 30.12.1995 werd ingediend (artikel 33, § 1, tweede lid van het meststoffendecreet en artikel 4, § 1 van het Besluit Vergunningen). Voor aanvragen tot hernieuwing en tot verandering van bestaande veeteeltinrichtingen was dus een overgangsregeling noodzakelijk.

Artikel 11 van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 20.12.1995 regelt het toepassingsgebied van het Besluit Vergunningen. Het is slechts van toepassing op de vergunningaanvragen waarvan de ontvankelijkheid en volledigheid-verklaring geschiedt na 1.1.1996.

De Vlaamse regering werd gemachtigd om in uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het mestdecreet nadere regels vast te leggen. Deze bevoegdheids-delegatie impliceert uiteraard dat de Vlaamse regering het toepassingsgebied van de nader in het Besluit Vergunningen omschreven regels mag bepalen. Door de regels vervat in het Besluit Vergunningen van toepassing te verklaren op vergunningsaanvragen die na 1.1.1996 ontvankelijk en volledig verklaard werden, heeft de Vlaamse regering de haar toegekende bevoegdheid niet overschreden. Het is niet omdat het milieuvergunningsdecreet en titel I van het Vlare I aan de datum van het ontvankelijk en volledig verklaren van de vergunningsaanvraag enkel gevolgen heeft verbonden met betrekking tot de beslissingstermijnen dat het de Vlaamse regering zou verboden zijn in uitvoering van andere decretale regels voormelde datum als criterium aan te wenden voor de al dan niet toepasselijkheid van een genomen uitvoeringsbesluit.

De vergunningverlenende overheid dient binnen een termijn van 14 dagen vanaf de ontvangst van de milieuvergunningsaanvraag en de bijlagen te onderzoeken op zijn ontvankelijkheid en volledigheid. In beginsel kan deze verklaring van ontvankelijkheid en volledigheid dus de eerste maar ook de 14de dag na ontvangst van de aanvraag gebeuren? Het spreekt echter voor zich dat een dergelijk onderzoek, dat ook slaat op de bijgevoegde documenten redelijkerwijze minstens enkele dagen in beslag neemt tenzij de aanvraag kennelijk onontvankelijk of onvolledig zou zijn. Nu verzoeker pas op 29.12.1995 zijn aanvraag volledig indiende kan hij van de overheid niet verwachten dat deze nog voor 1.1.1996 ontvankelijk en volledig zou verklaard worden. De verzoekende partij heeft het derhalve aan haar eigen toedoen te wijten dat zij onderworpen werd aan een strenger regime met betrekking tot de vergunning-verlening.";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert :

"A.Overeenkomstig artikel 9, § 6 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 heeft de ontvankelijkheid en volledig verklaren (sic) van de aanvraag enkel gevolgen voor wat de beslissingstermijn in eerste aanleg betreft.

De Vlaamse Regering is aldus niet bevoegd om in het besluit van 20 december 1995 aan de ontvankelijkheid en volledig verklaren van de aanvraag andere gevolgen te verbinden nl. dat de aanvraag onder toepassing van het nieuwe mestactieplan zou vallen.

De stelling van de verwerende partij dat de Vlaamse Regering werd gemachtigd om in uitvoering van artikelen 33 en 34 van het mestdecreet nadere regels te bepalen is in casu irrelevant : de bevoegdheidsdelegatie

waarnaar de verwerende partij verwijst wordt uitgedrukt in artikelen 26 en 27 van het decreet. Krachtens deze artikelen is de bevoegdheid van de Vlaamse Regering enkel beperkt tot vaststelling en bestrijding van mest-overproductie.

Bovendien valt het moeilijk te begrijpen op basis van welke overwegingen de verwerende partij stelt dat de bevoegdheidsdelegatie om nadere regels vast te stellen in uitvoering van artikelen 33 en 34 van het mestdecreet impliceert dat de Vlaamse Regering de bevoegdheid heeft om het toepassingsgebied van de nader in de besluitvergunningen omschreven regels te bepalen.

Tenslotte kan het aan het ontvankelijkheid en volledig verklaren van de aanvraag andere gevolgen geven, waarbij de rechtstoestand van rechtzoekenden volledig gewijzigd wordt, niet als nadere uitwerking van de regels beschouwd. Het toepassingsgebied van decretale regels bepalen is geen bijkomstige en aanvullende maatregel die het voorwerp kan uitmaken van een impliciete delegatie.

- B. De vergunning verlenende overheid dient binnen een termijn van 14 dagen vanaf de ontvangst van de milieuvergunningsaanvraag te beslissen omtrent zijn ontvankelijkheid en volledigheid. In beginsel kan deze verklaring van ontvankelijkheid en volledigheid de 14de maar ook de 1ste dag gebeuren. Dat betekent, zoals de verwerende partij toegeeft, dat twee identieke aanvragen die op 29 december ingediend zijn, op verschillende datum ontvankelijk en volledig kunnen verklaard worden, de ene b.v. de eerste of tweede dag van het indienen van de aanvraag (29 of 30 of zelfs 31 december) en de andere, zoals die van de verzoeker, de 14de dag van het indienen (12 januari). Door het toepasselijke rechtsregime afhankelijk te stellen van de datum van ontvankelijk en volledigheid verklaring, onderwerpt de vergunning verlenende overheid twee identieke gevallen aan een verschillend vergunningsregime. Hierdoor schendt de verwerende partij de gelijkheid van de behandeling zonder dat er voor het gemaakte onderscheid objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat.

Dergelijke houding leidt naar willekeur en is niet gesteund op adequate criteria, die in een kennelijk en redelijk verband staan met de aard, het doel en de gevolgen van de maatregel en schendt aldus het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel volgens hetwelk diegenen die zich in dezelfde feitelijke toestand bevinden, op dezelfde wijze dienen behandeld te worden.";

2.1.4.1. Overwegende dat blijkens de motivering van het bestreden besluit de gevraagde milieuvergunning werd geweigerd omdat deze niet voldeed aan artikel 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging meststoffen (vergunningenbesluit); dat verzoeker in essentie betwist dat de ingediende vergunningsaanvraag mocht worden getoetst aan voormeld vergunningenbesluit van 20 december 1995, vermits zijn milieuvergunningsaanvraag oorspronkelijk werd ingediend op 18 december 1995 en later werd vervolledigd op 29 december 1995; dat hij de verwerende partij verwijt de ingediende aanvraag niet vóór 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig te hebben

verklaard, met als gevolg dat hij niet kon genieten van de overgangsregeling die neergelegd is in artikel 11 van het zogenaamde vergunningenbesluit, dat bepaalt:

"Dit besluit is niet van toepassing op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring ligt voor de inwerking-treding van dit besluit";

dat de datum van inwerkingtreding van evengenoemd vergunningenbesluit krachtens artikel 12 van ditzelfde besluit werd vastgesteld op 1 januari 1996, zodat enkel de aanvragen die vóór die datum volledig en ontvankelijk werden verklaard niet onder de toepassing vallen.

2.1.4.2. Overwegende, vooreerst, dat verzoeker ten onrechte doet gelden dat de Vlaamse regering haar bevoegdheid heeft overschreden door aan de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring gevolgen te verbinden die niet enkel slaan op de beslissingstermijnen met betrekking tot de milieuvergunningsaanvraag maar ook met betrekking tot de toepasselijkheid van het "mestactieplan", te weten het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet); dat immers waar verzoeker voor zijn stelling steun zoekt in artikel 9, § 6, van het milieuvergunningsdecreet, dat inderdaad geen decretale basis biedt om aan de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring van een milieuvergunningsaanvraag andere gevolgen te verbinden dan deze die betrekking hebben op de beslissingstermijn voor het afhandelen van een milieuvergunning, hij eraan voorbijgaat dat de decretale grondslag voor artikel 11 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 kan worden gevonden in de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet; dat niet valt in te zien waarom het voorzien in een overgangsregeling niet als een rechtsgeldige uitvoering van de in evengenoemde artikelen 33 en 34 voorziene vergunningsregeling kan worden beschouwd; dat dienvolgens de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring van een milieuvergunningsaanvraag als uitgangspunt voor de toepasselijkheid van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 kon worden gehanteerd;

2.1.4.3. Overwegende, voorts, dat luidens artikel 9, § 5, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 35, 1°, d), van Vlarem I de bestendige deputatie over een termijn van veertien dagen na de indiening van de aanvraag beschikt om de aanvraag ontvankelijk en volledig te verklaren; dat de vergunningverlenende overheid niet ten euvel kan worden geduid dat zij de volle termijn van veertien kalenderdagen zou gebruiken alvorens zij tot de ontvankelijkheid

en volledigheid van het aanvraagdossier besluit; dat wat verzoeker in casu eist, namelijk dat het bestuur zijn op vrijdag 29 december 1995 ingediende vervolledigde aanvraag - verzoeker betwist niet dat de termijn van veertien dagen slechts begint te lopen na ontvangst van het vervolledigd dossier in geval oorspronkelijk een onvolledige aanvraag is ingediend- per kerende en minstens vóór 1 januari 1996 ontvankelijk en gegrond zou hebben bevonden, er op neerkomt, vooreerst, dat hij vraagt dat artikel 9, § 5, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 35, 1°, d), van Vlarem I geen volle uitwerking zouden mogen hebben, en bovendien dat het bestuur verplicht was op zaterdag en zondag de op vrijdag 29 december 1995 ingediende milieuvergunningsaanvragen op hun ontvankelijkheid en volledigheid te onderzoeken;

2.1.4.4. Overwegende, tenslotte, wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dat het inherent is aan elke regelgeving waarbij de overheid over een bepaalde termijn beschikt om een beslissing te nemen, dat tijdens die beslissingstermijn een nieuwe reglementering van toepassing kan worden; dat de grief dat de overheid op willekeurige wijze zou hebben kunnen bepalen op welke vergunningsaanvragen zij de nieuwe reglementering wilde toepassen en op welke niet en zulks door te schuiven met de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring te dezen niet opgaat, aangezien de kwestieuze overgangsregeling pas in het Belgisch Staatsblad van zaterdag 30 december 1995 werd bekendgemaakt; dat vóór de bekendmaking van die regeling de bestendige deputatie zelf niet wist dat de datum van ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring determinerend was voor de toepasselijkheid van het vergunningenbesluit van 20 december 1995; dat toen de nieuwe regeling op zaterdag 30 december 1995 in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt, het uitgesloten was nog vergunningsaanvragen ontvankelijk en volledig te verklaren vóór 1 januari 1996; dat dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Vlaamse regering een potestatieve voorwaarde in het leven heeft geroepen; dat verzoeker ook niet aantoont dat vergunningsaanvragen die op dezelfde datum als zijn aanvraag werden ingediend wel vóór 1 januari 1996 ontvankelijk en volledig werden verklaard;

2.1.4.5. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel; dat hij in zijn verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Aangezien verzoeker zijn aanvraag op 18 december 1995 indiende en op 29 december 1995 vervulde, mocht hij erop vertrouwen dat de overheid de aanvraag nog zou behandelen op grond van de milieuregeling die van kracht was op de dag van de indiening van die aanvraag, zodat de verwerende partij, door dit vertrouwen te beschamen, wil (sic) alleen het vertrouwensbeginsel maar ook het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden.

Die vaststelling klemde des te meer nu noch het aangekondigde mestactieplan, noch de toepassingsvoorwaarden bekend waren gemaakt op het ogenblik van de indiening (of verzending) van de aanvraag (dit gebeurde pas in het Belgisch Staatsblad van 30 december 1995, dat echter pas in de loop van de maand januari 1996 in schijven door de post verdeeld werd), en anderzijds, zoals reeds onderstreept, het criterium voor de toepassing van de nieuwe regelgeving (de ontvankelijk- en volledigverklaring) louter afhing van de wil (en de werklust) van de vergunningverlenende overheid.";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat niet valt in te zien op grond van welk gerechtvaardigd vertrouwen de verzoekende partij erop mocht rekenen zijn vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig verklaard te zien vóór 1 januari 1996 aangezien die aanvraag pas op 29 december 1995 werd ingediend, dat verzoeker er integendeel rekening mee moest houden dat de vergunningverlenende overheid over een termijn van 14 dagen beschikt om de ingediende aanvragen ontvankelijk en volledig te verklaren en, ten slotte, dat weinig geloof moet gehecht worden aan verzoekers bewering als zou hij volledig onwetend zijn geweest omtrent de nakende verstrenging van het vergunningenbeleid aangezien de media daarover maandenlang hebben bericht, zodat veeleer aangenomen mag worden dat hij via het indienen van de betwiste aanvraag op de valreep heeft willen profiteren van de "oude", ruimere mogelijkheden tot vergunningverlening;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord nog volgend betoog houdt :

"Aangezien verzoeker zijn aanvraag op 18 december 1995 indiende en op 29 december 1995 vervulde, mocht hij erop vertrouwen dat de overheid de aanvraag nog zou behandelen op grond van de milieuregeling die van kracht was op de dag van de indiening van die aanvraag, zodat de verwerende partij, door dit vertrouwen te beschamen, niet alleen het vertrouwensbeginsel maar ook het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden.

De verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van de schending van vertrouwensbeginsel omdat de vergunningverlenende overheid beschikt over een termijn van 14 dagen om de aanvraag ontvankelijk en volledig te verklaren en aldus moest een voorzichtige aanvrager erover waken dat zijn aanvraag uiterlijk op 16 december 1995 bij de overheid ingediend zou zijn. Deze argumentatie is onjuist:

Onder de toepassing van de oude reglementering waren aan de termijn van 14 dagen geen andere gevolgen verbonden dan de beslissingstermijn in eerste aanleg. Geen enkele vooruitziende aanvrager kon voorspellen dat aan de termijn

van ontvankelijkheid en volledigheidverklaring andere gevolgen zouden gegeven worden.

De schending van het vertrouwen en rechtszekerheidsbeginsel is nog evidentier als men rekening houdt met het feit dat noch het aangekondigde mestactieplan, noch de toepassingsvoorwaarden bekend waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat de verzoekende partij perfect op de hoogte was van een nieuw mestactieplan gezien de maandenlange berichtgeving in de media hieromtrent.

De mediaberichtgeving waarnaar de verwerende partij verwijst heeft nooit een artikelsgewijze analyse van het nieuwe mestactieplan geboden gezien de complexiteit van de materie. Bovendien zijn deze berichtgevingen nooit eensgezind over de materie gezien de verschillende politieke visies en gevolgtrekkingen die aan de basis liggen van dergelijke berichtgeving.

De burger mag van het bestuur verwachten dat de uitgevaardigde normen blijven gelden totdat zij zijn opgeheven of door andere zijn vervangen. Het hoeft geen betoog dat op het ogenblik van de aanvraag van de verzoeker de bepalingen van het besluit van 20.12.1995 niet bestonden en bijgevolg moest zijn aanvraag behandeld worden op basis van op dat ogenblik geldende regels en de gevolgen ondergaan van op dat ogenblik geldende regels. Door aan de ontvankelijk- en volledigheidverklaring andere gevolgen te geven die niet bekend waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag (29 december 1995) heeft de Vlaamse Regering een terugwerkende kracht verleend aan de bepalingen van het besluit van 20.12.1995.

Tenslotte moet gesteld worden dat de argumentatie van de verwerende partij, waar zij stelt dat de verzoekende partij (zoals vele anderen) in extremis nog vlug een aanvraag heeft ingediend met de bedoeling nog onder het "oude" gunstige regime behandeld te worden, slechts een al dan niet correcte vast-stelling is en niets te maken heeft met het recht van de verzoekende partij om een aanvraag in te dienen.";

2.2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie gedeeltelijk herhaalt wat hij in zijn memorie van wederantwoord heeft geschreven;

2.2.5. Overwegende, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel werd gewezen, het inherent is aan elke regelgeving waarbij de overheid over een bepaalde termijn beschikt om een beslissing te nemen, dat tijdens die beslissings-termijn een nieuwe reglementering van toepassing kan worden; dat verzoeker er dan ook niet mocht op vertrouwen, laat staan de zekerheid kon hebben, dat het vergunningenbesluit van 20 december 1995 niet zou worden toegepast op zijn vergunningsaanvraag; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.